

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ רוּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך לי - חלק כ"ט

קונטרס 899

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

עזרי מגם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר

רַחֲמֵי הַרְשֵׁב"י

חֲלָקִים נִבְחָרִים מִדְרָשָׁה

עֲשֶׂרֶת יָמֵי תְשׁוּבָה תִשַׁע"א

לְעֹרֵר רַחֲמֵי שָׁמַיִם

עַל יְדֵי הַתְחַבְּרוֹת לְפָנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֵּר

יֹחָאִי זי"ע

מִבְּ"ק אֲדָמוֹ"ר מִהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א

בְּבֵיהֶמ"ד עֲטָרֶת יִשְׁעֵיהָ הָאֲלָמִין – בֵּית שְׁמוּשׁ

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזְהָר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיַּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹבֵב"א

תִּשְׁרִי תִשַׁע"א לַפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– הַהִבְטָחוֹת הַגְּדוּלוֹת שֶׁל הַרְשָׁב"י –

(בְּזֶהֱרָה תִּרְוַמָּה קכ"ח:)

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זִיע"א:

מַעֲיֵד אֲנִי עָלַי שָׁמַיִם וָאָרֶץ, שֶׁכֵּל הַמּוֹצֵא אֶת הַרְבִּים

[בַּהֲפָצַת הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ]

מִתְעַלָּה בְּשִׁלְשׁ מַעְלֹת, מִה שָּׂאִין כָּל אָדָם זוֹכֵה לָזֶה

- א. כּוֹפֵה אֶת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה.
- ב. עוֹשֶׂה נִחְזַת רוּחַ וְעֵלְוֵי לְהַשִּׁים יִתְבָּרַךְ.
- ג. מַעְמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שְׁלֵא יִחַרֵּב, וּמַרְבֵּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְּטִיחַ לוֹ הַרְשָׁב"י:

- א. זוֹכֵה לְרֵאוֹת בְּנִים לְבָנָיו.
- ב. זוֹכֵה לְעִשְׂרוֹת בְּעוֹלָם הָזֶה.
- ג. זוֹכֵה לְעוֹלָם הַבָּא.
- ד. אֵין שׁוֹם אֶחָד שֶׁיִּכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְעֵ לוֹ.
- ה. נִכְנָס לְשָׁנִים עֶשְׂרֵ שָׁעָרִי גֵן עֵדֶן – וְאֵין מוֹצֵחַ בִּידוֹ.
- ו. מְשַׁפְּעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל עֲנִינִים לוֹ וּלְזַרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.
- ז. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשָׁב"י מְבָרְכִים אוֹתָם כָּל הַבְּרִכוֹת שֶׁנִּתְבָּרַךְ בָּהֶם אֲבֵרָהֶם אֲבִינוּ, שֶׁגַּם הוּא קָרַב אֶת כָּלֶם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
- ח. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לְאַרְבַּע מַחְנֹת מַלְאָכִים עֲלִיוֹנִים וּמְלוּיִם אוֹתוֹ, וְנִכְנָס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּימַטְרִיא "סוֹד"), שְׁלֵא זוֹכֵה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחֵר – וּמִיָּחָדִים רַק לוֹ.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

נשים - זו הנשמה והנפש. ואולת
- זו נפש השמאלית שנקראת
ערפה.

פתח ואמר, מה זה שאמר (שיר ב)
הראיני את מראיך? כשנעשה
אדם מטפה בשלית אמו, כמו
שמתגדל (אחר ארבעים יום שנברא) -
מכניס בו הקדוש ברוך הוא מעט
מעט רוח ונפש, ונר נתן על ראשו
בלילה, שנאמר (איוב כט) בהלו גרו
עלי ראשי. ועמוד אור ביום,
שנאמר (שמות יד) ויסע עמוד הענן
וגו', (שם יג) ולילה בעמוד אש כו'
ללכת יומם ולילה. ונאמר (משלי ו)
כי נר מצוה ותורה אור.

ומלמדים אותו את כל התורה,
ומלמדים אותו את כל המצוות,
ואומרים לו: ראה, שזוהי דרך
עקלתון, שנקראת לילה. ובמקום
הזה יכניסו כל נפש של האיש,
שנאמר (איוב א) קטן וגדול שם הוא
ועבד חפשי מאדוניו.

ומראים לו בעמוד של אש,
שהוא על ראשו, כמה דברים
ונמרים ואריות ומלאכי חבלה
שיושבים שם. ושם הפלג. ועל
זה אמר דוד (תהלים כב) הצילה
מחרב נפשי מיד כלב יחידתי.
והמקום הזה הוא חשך, ומלאכי
החבלה קוראים אותם לילות.
ועל זה אמר מפתח בלילות.
לילות ממש נקראו.

ואומרים לו: אם תזכה למצוות,
כל מצוה ומצוה יעשו לך ממנה
מלאך טוב. ובזמן שתכנס למקום
הזה ותזכה למצוות, יאמרו: סלו
סלו פנו דרך הרימו מכשול מדרךך
פלוגי זה, ולא ישלטו עליך (מלאכי
חבלה).

ובזו הדגמה ביום, יאמרו: אם
תזכה בתורה, כל אות ואות תהיה
מלאך, שיעזרך במקום הזה.

בנתה ביתה ואולת בידיה תהרסנו. חכמות
נשים: דא נשמתא ונפשא. ואולת, נפשא
דשמאלא שנקראת ערפה.

פתח ואמר, מה הוא דאמר, (שה"ש א יד) הראיני
את מראיך. פד ותעביד בר נש מטיפה,
בשלייתא דאמיה, כמה דאתרבי, (ג"א בטר ארבעין
יומין דאתברי) אעיל ביה קודשא בריהּ הוא זעיר
זעיר רוחא ונפשא. ונר יהיבת על רישיה
בליליא. שנאמר, (איוב כט ג) בהלו גרו עלי ראשי.
ועמודא דנהורא ביממא, שנאמר (שמות יג כא)
ויסע עמוד הענן וגו', ולילה בעמוד אש וכו'
ללכת יומם ולילה. ונאמר, (משלי ו ב) כי נר מצוה
ותורה אור.

ואורפי ליה כל אורייתא. ואולפי ליה כל
פיקודי. וימרון ליה, חזי, דדין הוא
דרך עקלתון, דאיתקרי לילה. ובאתרא הדין
יעלון כל נפשתא דאינשא. שנאמר, (איוב ג ט)
קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדוניו.

ואחזיון ליה, בעמודא דאישתא, דהיא על
רישיה, כמה דובין ונמרין וארין
ומלאכי חבלה דיתבין תמן. וכלבא תמן, ועל
דא אמר דוד, (תהלים כב כא) הצילה מחרב נפשי
מיד כלב יחידתי. ודין אתרא הוא חשך,
ומלאכי חבלה קרון להון לילות. ועל דא
אמר, (שה"ש ג ח) מפתח בלילות. לילות ממש
אקרון.

וימרון ליה, אם תזכה למצוות, כל מצוה
ומצוה, יעבדון לך מינה מלאך טוב.
ובעידן דתיעול באתרא הדין, ותזכה למצוות,
יימרון, (ישעיה נז יד) סלו סלו פנו דרך הרימו
מכשול מדרךך פלוגי דא, ולא ישלטון עליך
(מלאכי חבלה).

ובדוגמא דא ביממא, יימרון, אם תזכה באורייתא, כל אות ואות יהיה

והתורה שנקראת דרך, תלך בדרך הזו, שלא ישלטו עליך. ועל כן אמר לנחותם הדרך. ואחר זה יראו לו גן העדן, וכל חלק וחלק שיש לצדיק בפני עצמו. ומשביעים אותו שיקים כל התורה.

ואחר כן יאמרו לו, (בראשית יב) ויאמר ה' אל אברהם לך לך וגו', (שם) ואעשה לך גוים גדולים. ויאמר ה' אל אברהם - זו הנשמה, שהיא אב לרוח ורם לגוף. לך לך מארץ - זה גן העדן. וממולדתך - זו בטן האם, של בשר ודם. ומבית - זו השכינה. אביך - זה הקדוש ברוך הוא. שאין אביו אלא הקדוש ברוך הוא, ואין אמו אלא פנסת ישראל. אל הארץ - זה העולם השפל. ונותרים לו שבע ברכות כמו שאמרנו לעיל, מואעשה וגו', עד כל משפחות האדמה וגו'.

אם האדם יזכה, ויהיה צדיק, ומכיר את שם הקדוש ברוך הוא - מה אומרים לו כשנסתלק מן העולם? (תהלים צא) לא תירא מפחד לילה וגו', (שם) על כפים ישאונוך פן תגוף באבן. מן האבן של דרך עקלתון. רגלך וכו', עד פי ידע שמי.

ואם אדם לא יזכה לתורה ולמעשים טובים - כשנסתלק מן העולם, יפנס לדרך החשוכה שאמרנו, ומודעזעים כל מי שיפנסו באתו המקום, ויאמרו: הזאת נעמי, שהלכה בדרך הזה מלאה כל טוב, מלאה מתורה! עמוד הענן שהאיר לה במקום הזה ללכת ביום, ועמוד האש להאיר לה ללכת במקום הזה בלילה, ועם בעלה, נשמה לנשמה!

היא משיבה ואומרת, (רות א) אל תקראנה לי נעמי, קראן לי מרה,

מלאך, דיעזרך באתרא הדין. ואורייתא דאקרי אורחא, יהך באורחא הדין, דלא ישלטון עליך. ועל דא אמר, (שמות יג כא) לנחותם הדרך. ובתר דין יחזון ליה גינתא דעדן, וכל חלק וחלק שיש לצדיק בפני עצמו. ומשביעין ליה שיקיים כל התורה.

ובתר כן יימרון ליה, (בראשית יב א) ויאמר ה' אל אברהם לך לך וגו' ואעשה לך גוים גדולים וגו'. ויאמר ה' אל אברהם, דא נשמתא, דהיא אב לרוח, ורם לגוף. לך לך מארץ, דא גנתא דעדן. וממולדתך, דא בטן דאימא, של בשר ודם. ומבית, דא שכינתא. אביך, דא קודשא בריך הוא. שאין (דף צב ע"ב) אביו, אלא הקדוש ברוך הוא. ואין אמו, אלא פנסת ישראל. אל הארץ, זה העולם השפל. ויהבו ליה שבע ברכאן דאמירן לעיל, מואעשה וגו' עד כל משפחות האדמה וגו'.

אם בר נש יזכה, ויהיה צדיק, והוא ידע שמא דהקדוש ברוך הוא, מה יימרון ליה בד אסתלק מעלמא. (תהלים צא ה) לא תירא מפחד לילה וגו', על כפים ישאונוך פן תגוף באבן. מן האבן של דרך עקלתון, רגלך וכו' עד פי ידע שמי.

ואם בר נש לא יזכה באורייתא, ולעובדין טבן, בד יסתלק מעלמא, יעול באורחא חשוכא דאמרנא, ואזדעזעו כל מאן דאית בההוא אתר, ויימרון הזאת נעמי, דאזלת באתרא הדין מלייא כל טובא, מלייא מאורייתא. עמוד הענן דנהר לה באתרא הדין למיהך ביממא. ועמודא דאישתא לאנהרא לה למיזל באתרא הדין בליליא. ועם בעלה נשמתא לנשמתא.

אתיבא איהי ואמרה, אל תקראנה לי נעמי

כִּי הִמַּר שְׂדֵי לִי מְאֹד. דְּהִנְעַל לִי בְּגוּפִי בִישָׂא. אֲנִי מְלֵאָה הַלְכְּתִי בְּאַתְרָא דְּהִדִּין, וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי ה'.

כִּי הִמַּר שְׂדֵי לִי מְאֹד. דְּהִנְעַל לִי בְּגוּפִי בִישָׂא. אֲנִי מְלֵאָה הַלְכְּתִי בְּאַתְרָא דְּהִדִּין, וְרִיקָם הֵשִׁיבֵנִי ה'.

בְּהָיָא שְׁעָתָא אַמְרָה, שְׂבִנָּה בְּנַתִּי וְגו'. שְׂנַאֲמַר, וְתֵאמַר נַעֲמִי לְכַלְתִּיהָ שְׂבִנָּה בְּנַתִּי. מְשִׁיבָה רוּת הִנְפֵּשׁ הַקְּדוּשָׁה וְאוֹמְרָת, אֵל תִּפְגְּעֵי בִי לְעִזְבֹּתָא לְשׁוּב מֵאַחֲרֵיהּ כִּי בְּאֲשֶׁר תִּלְכִי אֵלַי וּבְאֲשֶׁר תִּלְיֵנִי אֵלַיִן וְכו'.

אֲבָר עֲרָפָה, הִנְפֵּשׁ שְׁהִיא צַד הַשְּׂמָאל, הוֹלְכַת לַגּוֹף וּמְתַאבְּלַת עֲלִיו, שְׂנַאֲמַר (אִיּוֹב י"ד) אַף בְּשָׂרוֹ עֲלִיו יָכָאב וּנְפָשׁוֹ עֲלִיו תִּתְאַבֵּל. וְכָל זְמַן שְׂמַתַּאבֵּל עֲלִיו, אוֹמַר הַגּוֹף לְנַפְשׁ הַבְּהֵמִית: בְּשִׁבִיל הָאֲכִילָה וְהַשְׂתִּיָּה שְׂנַתַּת לִי, הַנְּשָׂמָה בְּצַעַר גְּדוּל, וּבִלֵּא תוֹרָה וּבִלֵּא מְצוּת. טוֹל מַה שְׂנַתַּת לִי. וְנִבְקַע הַגּוֹף.

אֲבָר עֲרָפָה, נִפְשָׁתָא דְּהִיא סְטָרָא דְשְׂמָאֲלָא, אֲזֵלָא לַגּוּפָא, וְאַתְאבְּלַת עֲלִיהָ. שְׂנַאֲמַר, (אִיּוֹב י"ד כ"ב) אַף בְּשָׂרוֹ עֲלִיו יָכָאב וּנְפָשׁוֹ עֲלִיו תִּתְאַבֵּל. וְכָל זְמַן דְּאַתְאבְּל עֲלִיהָ, אַמַּר הַגּוֹף לְנַפְשׁ הַבְּהֵמִית, בְּשִׁבִיל הָאֲכִילָה וְהַשְׂתִּיָּה שְׂנַתַּת לִי, הַנְּשָׂמָה בְּצַעַר גְּדוּל, וּבִלֵּא תוֹרָה וּבִלֵּא מְצוּת. טוֹל מַה שְׂנַתַּת לִי. וְנִבְקַע הַגּוֹף.

אֲמַר רַבִּי, כְּתוּב (תְּהִלִּים מ"א) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דֵּל וְגו'. מַהוּ דֵּל? אִישׁ נִסְתָּר. וַיֵּאמֶר מַה תִּתֵּן לִי, וְכִי יוֹתֵר רָשַׁע אֲנִי מִכָּל הָאָדָם שְׁבַעוּלָם? וַיַּעֲשֶׂה מְרִיבָה עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֲשֶׁרִי מִי שְׂמִשְׁכִּיל לוֹ, שְׂכַתוּב (יִשְׁעִיָּה כ"ז) אוֹ יִחְזַק בְּמַעֲזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי.

אֲמַר רַבִּי, כְּתוּב (תְּהִלִּים מ"א ב) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דֵּל וְגו'. מַהוּ דֵּל. אִישׁ נִסְתָּר. וַיֵּאמֶר מַה תִּתֵּן לִי, וְכִי יוֹתֵר רָשַׁע אֲנִי מִכָּל הָאָדָם שְׁבַעוּלָם. וַיַּעֲשֶׂה מְרִיבָה עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. אֲשֶׁרִיו מֵאֵן דְּמִשְׁכִּיל לִיהָ. דְּכַתִּיב, (יִשְׁעִיָּה כ"ז ה) אוֹ יִחְזַק בְּמַעֲזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי.

שְׂאֲמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי, מַה שְׂאֲמַר אוֹ יִחְזַק בְּמַעֲזֵי וְגו', וְכִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהוּא בְּעַל הַשְּׁלוֹם, עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו, צָרִיף לְמִי שְׂיַעֲשֶׂה לוֹ שְׁלוֹם? וְהֵלֵא הַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ!

דְּאֲמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי, מַהוּ דְכַתִּיב (יִשְׁעִיָּה כ"ז ה) אוֹ יִחְזַק בְּמַעֲזֵי וְגו'. וְכִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהוּא בְּעַל הַשְּׁלוֹם, עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו, צָרִיף לְמִי שְׂיַעֲשֶׂה לוֹ שְׁלוֹם, וְהֵלֵא הַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ.

אֲרָא, הַעֲנִי בְּשַׁעֲה שְׂרוּאָה אֶת עֲצָמוֹ בְּדוּחַק, הוּא עוֹשֶׂה מְרִיבָה כְּלָפִי מְעֵלָה. וְהַמְּחִזֵּק בְּיָדוֹ שֶׁל עֲנִי וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ צְדָקָה, כְּפִיכּוֹל עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה שְׁלוֹם, לְפִי שְׂגוּרָם לְעֵנִי שְׂמִבְקָשׁ מְחִילָה מִלְּפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ עַל שְׁהִטִּית דְּבָרִים כְּלָפִי מְעֵלָה, וְאִז עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּינוֹ לְבֵין קוּנּוֹ. מִי

אֲרָא, הַעֲנִי בְּשַׁעֲה שְׂרוּאָה אֶת עֲצָמוֹ בְּדוּחַק, הוּא עוֹשֶׂה מְרִיבָה כְּלָפִי מְעֵלָה. וְהַמְּחִזֵּק בְּיָדוֹ שֶׁל עֲנִי, וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ צְדָקָה, כְּפִיכּוֹל, עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה שְׁלוֹם. לְפִי שְׂגוּרָם לְעֵנִי, שְׂמִבְקָשׁ מְחִילָה מִלְּפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ, עַל שְׁהִטִּית דְּבָרִים כְּלָפִי מְעֵלָה, וְאִז

גרם לו לעשות שלום? זה הנותן צדקה לעני, והמחזיק בידו, שכתוב או יחזק במעזי וגו', וזהו הדל. והקדוש ברוך הוא מהו אומר? אין דנים את האדם לפי צערו.

וכך גם באיוב. שאמר רבי תנחום, אמר איוב לקדוש ברוך הוא, (איוב כג) מי יתן ידעתי ואמצאהו כו' אערכה לפניו משפט. עד שהטיח איוב דברים כלפי מעלה.

ויותר לא? והלא כבר בכמה מקומות בתחית המתים, והטיח דברים כלפי מעלה, וסקל איקונין של מלך?!

א"ל, אמר רבי נהוראי, באותה השעה אמר המקטרג לקדוש ברוך הוא: איוב שאמרתי עליו איש תם וישר וירא אלהים וסר מרע, הרי כבר בתחית המתים, והטיח דברים, וסקל איקונין של מלך! אמר הקדוש ברוך הוא: איוב לא בדעת ידבר!

בשעה שנתופח איוב עם הקדוש ברוך הוא, מה הוא אומר? (שם) הטוב לך כי תעשק כי תמאס יגיע כפיך וגו'. וכי הוא טוב זה העשק שתעשה לי? אבי ואמי עשו לי את הגוף, ואתה נעשית שפת עמהם, ונתת בי נשמה, ואמרתי למקטרג רק את נפשו שמר. מה שלף - שמרתי, מה של אבי ואמי - אמרתי הנו בידך. וכי הוא טוב זה העשק שתעשה לי, כי תמאס יגיע כפיך, שהנפש מאוסה מצד יסורי הגוף? ועל עצת רשעים הופעת, סקל איקונין של מלך?!

והמקטרג קטרג על כל זה לפני הקדוש ברוך הוא. אמר לו הקדוש ברוך הוא: איוב לא בדעת ידבר, ואינו נתפס על צערו. וכיון שבא הקדוש ברוך הוא ונתופח עמו, חזר בו ואמר,

עושה שלום בינו לבין קונו. מי גרם לו לעשות שלום. זה הנותן צדקה לעני, והחזיק בידו, דכתיב או יחזק במעזי וגו', וזהו הדל. והקדוש ברוך הוא מהו אומר. אין דנין את האדם לפי צערו.

והבי נמי באיוב, דאמר רבי תנחום, אמר איוב להקדוש ברוך הוא, (איוב כג ב-ג) מי יתן ידעתי ואמצאהו וכו' אערכה לפניו משפט. עד שהטיח איוב דברים כלפי מעלה.

ותו לא. והלא בכמה מקומות כבר בתחית המתים, והטיח דברים כלפי מעלה, וסקל איקונין של מלך.

א"ל אמר רבי נהוראי, בההיא שעתא אמר המקטרג להקדוש ברוך הוא, איוב שאמרתי עליו (שם א א) איש תם וישר וירא אלהים וסר מרע, הרי כבר בתחית המתים, והטיח דברים, וסקל איקונין של מלך. אמר הקדוש ברוך הוא, (שם לה לה) איוב לא בדעת ידבר.

בשעה שנתופח איוב עם הקדוש ברוך הוא, מה הוא אומר, (שם א) הטוב לך כי תעשק כי תמאס יגיע כפיך וגו'. וכי הוא טוב זה העושק שתעשה לי, אבי ואמי עשו לי הגוף, ואת אתעבידת אריס עמהון, ויהבת בי נשמתא. ואמרתי למקטרג (שם ב ב), אף את נפשו שמר. מה דידך נטרתי, מה דאבי ואמי, אמרתי הנו בידך. וכי הוא טוב זה העושק שתעשה לי, כי תמאס יגיע כפיך. שהנפש מאוסה מצד יסורי הגוף. (שם א) ועל עצת רשעים הופעת, סקל איקונין של מלך.

והמקטרג קטרג על כל זה לפני הקדוש ברוך הוא. אמר ליה הקדוש ברוך הוא, איוב לא בדעת ידבר, ואינו נתפס על צערו. וכיון שבא הקדוש ברוך הוא ונתופח עמו,

(שם מ) אחת דברתי ולא אענה ושתים ולא אוסיף. סגר פיו לפני הדין.

רבי פדת אמר, לא כתוב כי לא דברתם נכונה בעבדי איוב, אלא (שם מב) כי לא דברתם אלי נכונה. אלי לא דברתם נכונה. הוא עמד והצדיק את הדין, ובקש על עצמו על מה שאמר, והם לא בקשו על עצמם, על מה שהטעוהו במענה לשונם.

רבי יהושע שמסקנין בשם רבי יודא אמר, כל החושד בכשרים ראוי ללקות בצרעת, שכתוב (במדבר יב) אשר נואלנו ואשר חטאנו. וכתוב (שם) אל נא תהי פמת. חבריו של איוב חשדוהו במה שלא היה בו, ולא בקשו ממנו מחילה, ולא בקשו על נפשם, עד שבקש איוב עליהם רחמים. והקדוש ברוך הוא הודיע להם, שחטאו במה שחשדוהו. ולפיכך, ועבדי איוב יתפלל בעדכם.

ואמר רבי יוסי בן קסמא, מה שאמר (איוב מב) כי אם פניו אשא לבלתי עשות עמכם נבלה. מה זה נבלה? זו צרעת, שכתוב (במדבר יב) ואביה ירק בפינה. ותרגם רבי יוסי, ואביה מנבל נבל באפיה.

בא וראה, כשנגלה הקדוש ברוך הוא אל איוב, מה כתוב? (איוב לח) ויען ה' את איוב מן הסערה ויאמר. רבי יוסי בר חלפתא אמר, השיב לו על מה שאמר (שם ט) אשר בשערה ישופני. אמר איוב: רבוננו של עולם, שמא רוח סערה עברה לפניך, ונתחלף לך שמי איוב באיוב? זהו שכתוב (שם יג) ותחשבני לאיוב לך. לפיכך השיבו מן הסערה.

רבוחינו אומרים, סערה של שטן, שהסעיר גופו של איוב.

חזר בו ואמר, (שם מה) אחת דברתי ולא אענה ושתים ולא אוסיף, אספר פומיה קמי דיינא.

רבי פדת אמר, (שם מב ז) כי לא דברתם נכונה בעבדי איוב לא כתיב, אלא כי לא דברתם אלי נכונה. אלי לא דברתם נכונה, הוא עמד והצדיק את הדין, ובקש על עצמו על מה שאמר. והם לא בקשו על עצמם, על מה שהטעוהו במענה לשונם.

רבי יהושע דסכנין בשם רבי יודא אמר, כל החושד בכשרים, ראוי ללקות בצרעת.

דכתיב, (במדבר יב יא) אשר נואלנו ואשר חטאנו.

וכתיב, (שם יב) אל נא תהי פמת. חבריו של איוב חשדוהו במה שלא היה בו, ולא בקשו ממנו מחילה, ולא בקשו על נפשם, עד שביקש איוב עליהם רחמים. והקדוש ברוך הוא הודיע להם, שחטאו במה שחשדוהו. ולפיכך, (איוב מב ח) ועבדי איוב יתפלל בעדכם.

ואמר רבי יוסי בן קסמא, מהו דכתיב כי אם פניו אשא לבלתי עשות עמכם נבלה.

מאי נבלה, זו צרעת. דכתיב, (במדבר יב יד) ואביה ירק בפינה, ותרגם רבי יוסי ואביה מנבל ינבל באפיה.

בא וראה, כשנגלה הקדוש ברוך הוא אל איוב, מה כתיב. (איוב לח א) ויען ה' את איוב

מן הסערה ויאמר. רבי יוסי בר חלפתא אמר, השיב לו על מה שאמר, (שם ט יז) אשר בשערה

ישופני, אמר איוב, רבוננו של עולם, שמא רוח סערה עברה לפניך, ונתחלף לך שמי

איוב, באיוב. הדא הוא דכתיב, (שם יג כד) ותחשבני לאיוב לך. לפיכך השיבו מן הסערה.

הסערה.

רבנן אמרי, סערה של שטן, שהסעיר גופו של איוב. ומנלן דאיקרי סערה. דכתיב,

(תהלים קמח ז) רוח סְעָרָה עוֹשֶׂה דְבָרוֹ. שְׁאִין לוֹ רְשוּת לַעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבַר, אֲלָא בְּמֵאֲמָרוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

ומניין לנו שנקראת סערה? שכתוב (תהלים קמח) רוח סערה עושה דברו. שאין לו רשות לעשות שום דבר, אלא במאמרו של הקדוש ברוך הוא.

רבי בון אומר, פתיב בשי"ן, דכתיב אשר בשערה ישופני. וכתיב מן הסערה. פתיב הכא אשר בשערה, וכתיב התם (ויקרא יז ז) לשעירים אשר הם זונים אחריהם.

רבי בון אומר, פתיב בשי"ן, שכתוב אשר בשערה ישופני. וכתיב בסוף, שכתוב מן הסערה. פתיב כאן אשר בשערה, וכתיב שם (ויקרא יז ז) לשעירים אשר הם זנים אחריהם.

והאי דכתיב, בשערה. רבי רחומאי אמר, פעם אחת זכר, ופעם אחת נקבה. פעם אחת זכר, דכתיב (שם טז כב) ונשא השעיר עליו. וכתיב (בראשית כו יא) הן יעשו אחי איש שעיר. פעם אחת נקבה, דכתיב (שם לג טז) וישב ביום ההוא יעשו לדרכו שעירה, וכתיב בסוף דכתיב מן הסערה. מאי טעמא. שמשעיר גופו של אדם. והא כתיב, (מ"ב ב יא) ויעל אליהו בסערה השמים. רבי נחמיה ורבי יהודה אמרי, כשהעלה הקדוש ברוך הוא אליהו לרקיע, עמד מלאך המות כנגדו.

וזה שכתוב בשערה. רבי רחומאי אמר, פעם אחת זכר, ופעם אחת נקבה. פעם אחת זכר - שכתוב (שם טז) ונשא השעיר עליו. וכתיב (בראשית כו יא) הן יעשו אחי איש שעיר. פעם אחת נקבה - שכתוב (שם לג) וישב ביום ההוא יעשו לדרכו שעירה, וכתיב בסוף, שכתוב מן הסערה. מה הטעם? שמשעיר גופו של אדם.

אמר ליה הקדוש ברוך הוא, על מנת פך בראתי שמים, שיעלה אליהו לשם. אמר ליה מלאך המות, רבונו של עולם, עכשיו יהיה פתחון פה לבריות. אמר ליה הקדוש ברוך הוא, אין זה כשאר בריות, ויכול הוא להעביר אותך מן העולם, ואינך יודע פחו. אמר ליה, רבונו של עולם, תן לי רשות, וארד אליו. אמר ליה רד, מיד ירד. כיון שראה אותו אליהו, הכריחו תחת רגליו, ובקש להעבירו מן העולם, ולא נתן לו הקדוש ברוך הוא רשות. מיד כפף אותו תחתיו, ועלה לשמים. דכתיב ויעל אליהו בסערה השמים. כיון שנגלה הקדוש ברוך הוא לאיוב, בההוא סערה נגלה אליו. דכתיב, מן הסערה,

והרי פתיב (מלכים ב-ב) ויעל אליהו בסערה השמים. רבי נחמיה ורבי יהודה אמרי, כשהעלה הקדוש ברוך הוא אליהו לרקיע, עמד מלאך המות כנגדו. אמר לו הקדוש ברוך הוא: על מנת פך בראתי שמים, שיעלה אליהו לשם. אמר לו מלאך המות: רבונו של עולם, עכשיו יהיה פתחון פה לבריות. אמר לו הקדוש ברוך הוא: אין זה כשאר בריות, ויכול הוא להעביר אותך מן העולם, ואינך יודע פחו. אמר לו: רבונו של עולם, תן לי רשות, וארד אליו. אמר לו רד. מיד ירד. כיון שראה אותו אליהו, הכריחו תחת רגליו, ובקש להעבירו מן העולם, ולא נתן לו הקדוש ברוך הוא רשות. מיד כפף אותו תחתיו, ועלה לשמים, שכתוב ויעל אליהו בסערה השמים.

לאיוב, באותה סערה נגלה אליו, שכתוב מן הסערה. הניין

כיון שנגלה הקדוש ברוך הוא כפופה, ולא פשוטה. כפף אותו

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

התגלות הזהר

קכג

כִּינּוֹן שֶׁהֵבִיט אַבְרָהָם אֲבִינוֹ וְחָקֵר וְהִבִּין וְחָקַק וְחָצַב וְצָרַף וְיָצַר וְחָשַׁב וְעֲלָתָהּ בְּיָדוֹ, וְנִגְלָה עָלָיו אֲדוֹן הַכֹּל יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ לְעַד, וְקָרָא אַבְרָהָם אוֹהֲבֹו וְכָרַת בְּרִית לוֹ וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם, וְהֶאֱמַן בְּה' וַיַּחֲשִׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה ... וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גֵלָה לוֹ אֶת סוּדוֹן.

(ספר יצירה פ"ו משנה ח')

ד. אבל הרס"ג כתב, שאברהם אבינו עליו השלום הוציא רק את העניינים שבספר יצירה בשכלו, אבל לא הוא כתבו בצורתו הנוכחית. וזה לשונו:

הַקְדָּמוֹנִים מְסֻרוֹ, כִּי סֵפֶר זֶה אַבְרָהָם אֲבִינוֹ חִבְרוּ ... וְאֵינָם אוֹמְרִים שֶׁהוּא קִבַּע מְלוֹת הַסֵּפֶר הַזֶּה כְּכִי הַסֵּדֵר הַזֶּה, אֲלָא אוֹמְרִים שֶׁהוּא הוֹצִיא אֶת הָעֵינְיָנִים הַלְלוּ בְּשִׁכְלוֹ ... וְלִמְדָם לְעֲצֻמוֹ וְלִמְדָם לְמִיחָדִים שֶׁהָיוּ עִמּוֹ, וְלֹא חִדְלוּ לְהִיּוֹת נִמְסָרִים בְּתוֹךְ אֲמַתְנֵנוּ בְּלִתֵּי כְּתוּבִים ... וְכֹאשֶׁר הָיָה הַזְּמַן אֲשֶׁר נִתְקַבְּצוּ בּוֹ חֲכָמֵי הָאֵמָה וְרִכְזוּ עֵינֵי הַמְּשֻׁנָּה וְהַלְבִּישׁוּם מַלִּים מְשֻׁלָּה וְקִבְעוּם, עָשׂוּ ... עֵינֵי סֵפֶר זֶה בְּדוּמָה לְכָךְ.

(פרוש הרס"ג לספר יצירה)

ה. יש המייחסים ספר זה לרבי עקיבא ששנה כן מפני הקבלה עד אברהם אבינו עליו השלום.

(פרוש "קול יהודה" על הפזרי שם)

ו. ספר היצירה הוא מפרסם מאד, ושמו ותכנו נזכר בש"ס, במדרש, בזהר ובספרי הראשונים והאחרונים. והרבה מגאוני קדמאי חברו עליו פרושים, כגון רב האי גאון, הרס"ג, הראב"ד, דונש בן תמרים, שבתי דונולו, יהודה בן ברזילי הבצרלוני, רבי יצחק סגי נהור, רבי עזריאל מגירונה, רבי אלעזר מגרמניזא (בעל הרוקח), הרמב"ן, הגאון מוילנא, ועוד רבים.

ב) בכח ספר יצירה אפשר לברא אדם, בהמה חיה ועוף

א. אמר רבא, אי בעו צדיקי ברו עלמא, שניאמר (ישעיה נ"ט) כי עונותיכם היו מבדילים (הא אם לא היו בהם עונות אין כאן הבדלה (בינים לבין ה'),